

ИВАН ВАЗОВ
РОДНОТО ПЕПЕЛИЩЕ

chitanka.info

*Ох, не за радост, не и за разтуха
при теб дойдох, о бащино огнище,
на мойто детство люлка вече глуха,
на мойта младост жално пепелище.*

*Печално гледат тез останки прашни,
тез срутени стени, грамадни ями,
тез дупки с бурени обрасли, страшни,
кат гробове зинали под крака ми.*

*Ах, де оградата оная мила,
де раснах, пях, минувах дни благатки,
де зрейше мойта младост, ум и сила
под толкова любов и грижи сладки?*

*Де она дом, във чий прозорци чисти
засмяно утроем слънцето блещеше?
Де младата лоза с зелени листи,
коя над двора весела висеше?*

*Де чучура с вълни шумящи, светли?
Де чемиширите бухлати, гъсти? —
Гласът на перястите будни петли
и песните на птичките чевръсти?*

*Уви, днес всичко глухо, запустяло!
И тук, и около: трева, грамади.
Скръбта живеи в туй място погрозняло
и гущерът — в разсипаните сгради.*

*Едвам тук-там лица печални, бледни,
кат призраци се мяркат в бучинишът,
моми повехнали, вдовици бедни,
остали живи само да въздишат.*

*Направо впивам очи насълзени
да зърна нещо в тез останки гробни,
следи на пламъци и разрушенье,
на сънища мъчителни подобни.*

*Не видя нищо! Всуе аз блуждая,
и къта, де пръв път видях небето,
уви, едвам аз мога да позная —
и то по свиването на сърцето.*

Сопот, юли 1882

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.